

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1987. november 9.)

a belföldi és nemzetközi vízi fuvarozás területén az áru fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezéséről, valamint e szakma okleveleinek, bizonyítványainak és a képzés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványainak kölcsönös elismeréséről

(87/540/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 75. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

mivel a fuvarozási piac megszervezése a közös közlekedéspolitikai végrehajtásának egyik szükséges előfeltétele, amelyről a Szerződés rendelkezik;

mivel az áru fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezése feltételeinek összehangolására előírt intézkedések elfogadása előreláthatóan ösztönzi a szolgáltatásnyújtás szabadságának megvalósítását és a letelepedési jog hatékony gyakorlását;

mivel rendelkezni kell azoknak a közös jogszabályoknak a bevezetéséről, amelyek a belföldi és nemzetközi vízi fuvarozás területén az áru fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezését szabályozzák, annak érdekében, hogy javuljon a fuvarozói minősítés színvonala; mivel az ilyen javulás valószínűleg elősegíti a piac helyzetének megszilárdítását, azáltal, hogy kiküszöböli a szerkezetből eredő felesleges kapacitásokat, és javítja a nyújtott szolgáltatások minőségét a felhasználók, a fuvarozók és a gazdaság egésze érdekében;

mivel kielégítő eredmények születtek a belföldi és nemzetközi közúti áru fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezéséről szóló 1974. november 12-i 74/561/EGK tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ és a közúti áru fuvarozó és személyszállító szakma okleveleinek, bizonyítványainak és a képzés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványainak kölcsönös elismeréséről, beleértve a fuvarozók letelepedési szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő intézkedésekről szóló 1977. december 12-i 77/796/EGK tanácsi irányelv végrehajtása során ⁽⁵⁾;

mivel a vízi utakon történő áru fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezését szabályozó jogszabályoknak ezért legalább a fuvarozók szakmai alkalmasságára ki kell terjednie; mivel a tagállamok is fenntarthatnak vagy meghatározhatnak olyan jogszabályokat, amelyek a fuvarozók jó hírét és pénzügyi helyzetét szabályozza;

mivel ugyanakkor arra nincs igény, hogy az irányelvben meghatározott közös jogszabályokba benne foglaltassanak bizonyos kisebb gazdasági hatással rendelkező fuvarozási tevékenységek, és mivel a saját költségre történő fuvarozás kifejezetten ki van zárva ezekből a jogszabályokból; mivel megfelelőnek tűnik, hogy rendelkezés szülessen arról, hogy ennek az irányelvnek a tárgyköréből kizárjanak olyan fuvarozókat, akik kizárólag a saját területükön lévő hajózható vízi utakon működnek és nincsenek kapcsolatban egy másik tagállam vízi úthálózatával;

mivel igény van arra, hogy kölcsönösen elismerjék az irányelvben foglalt szakmákra vonatkozó okleveleket, bizonyítványokat és a képzés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványokat azzal a céllal, hogy elősegítsék a letelepedési jog tényleges gyakorlását;

⁽¹⁾ HL C 351., 1983.12.24., 5. o.

⁽²⁾ HL C 172, 1984.7.2., 8. o.

⁽³⁾ HL C 248., 1984.9.17., 40. o.

⁽⁴⁾ HL L 308., 1974.11.19., 18. o.

⁽⁵⁾ HL L 334., 1977.12.24., 37. o.

mivel ezen irányelv rendelkezései értelmében kiadott, szakmai alkalmasságot igazoló bizonyítványt, amely a fuvarozói szakmába való bejutásra vonatkozik, a fogadó tagállamnak elégséges bizonyítékként kell elismernie;

mivel azoknak a tagállamoknak, amelyek saját állampolgáraikra a jó üzleti hírnévvel és a pénzügyi helyzettel kapcsolatos kötelezettségeket rónak, a fuvarozó származási államában lévő hatáskörrel rendelkező hatóság vagy korábbi intézmény által kiadott megfelelő dokumentumok bemutatását a többi tagállam állampolgárai tekintetében elégséges bizonyítékként kell elismerniük;

mivel továbbá ennek az irányelvnek azokra az alkalmazott személyekre is ki kell terjednie, akikre a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet vonatkozik ⁽¹⁾, amennyiben a tagállamok engedélyezik az ezen irányelvben szereplő szakma gyakorlásának megkezdését vagy folytatását, vagy annak gyakorlásába attól függően, hogy ezek a személyek rendelkeznek-e szakmai ismeretekkel és gyakorlattal,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

Meghatározások és hatály

1. cikk

(1) A belföldi és nemzetközi vízi fuvarozás területén az áru fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezését az ezen irányelvben meghatározott közös jogszabályok értelmében a tagállamok által elfogadott rendelkezések szabályozzák.

(2) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

- a „belföldi áru fuvarozói tevékenység” olyan tevékenység, amelyet minden olyan természetes személy vagy vállalkozás végezhet, aki/amely a belföldi vízi utakon árut fuvaroz díjazás vagy térítés ellenében, még ha ezt a tevékenységet rendszeresen nem is gyakorolja,
- a „vállalkozás” a Szerződés 58. cikke értelmében olyan vállalat vagy cég, és fuvarozói csoport, illetve szövetkezet, amelyek célja az, hogy üzleti megbízást kapjon a hajózási ügynököktől, és azt szétossza saját tagjaik között, függetlenül attól, hogy az ilyen csoport vagy szövetkezet jogi személy vagy sem.

2. cikk

Ez az irányelv nem vonatkozik az olyan természetes személyekre vagy vállalkozásokra, amelyek vízi utakon történő áru fuvarozási

tevékenységüket olyan hajókkal végzik, amelyek bruttó hordképessége a maximális merülésnél nem haladja meg a 200 tonnát.

A tagállamok valamennyi vagy néhány fuvarozási műveletnél vagy bizonyos fuvarozási kategóriák esetében csökkenthetik ezt a határértéket.

Ez az irányelv hasonlóképpen nem vonatkozik a kompokat üzemeltető természetes személyekre vagy vállalkozásokra.

II. FEJEZET

A szakma gyakorlásának engedélyezése

3. cikk

(1) Azoknak a természetes személyeknek vagy vállalkozásoknak, akik/amelyek vízi utakon történő áru fuvarozói tevékenységet kívánnak végezni, meg kell felelniük a szakmai alkalmasság feltételeinek, még akkor is, ha az 1. cikk (2) bekezdése értelmében fuvarozói csoportnak vagy szövetkezetnek is tagjai, vagy foglalkozásukat kizárólag egy adott időszakban végzik egy másik vízi fuvarozási vállalkozás alvállalkozóiként.

Ha a kérelmező olyan természetes személy, aki nem teljesíti ezeket a feltételeket, akkor a hatáskörrel rendelkező hatóságok mégis engedélyezhetik számára a vízi úton történő áru fuvarozói tevékenységet, amennyiben megnevezi azt a másik személyt, aki elég tesz ezeknek a feltételeknek, aki állandó jelleggel, ténylegesen irányítja a fuvarozási műveleteket.

Ha a kérelmező az 1. cikk (2) bekezdése értelmében vállalkozás, akkor azon természetes személyek egyikének, akik állandó jelleggel, ténylegesen irányítják a vállalkozás fuvarozási műveleteit, elég kell tennie a szakmai alkalmasság feltételeinek.

(2) A szakmai alkalmasság feltételét a mellékletben felsorolt tárgyakra való általános jártasság képezi, amely tárgyakat az erre a célra az egyes tagállamok által kinevezett hatóság vagy testület elfogadott. A szükséges ismereteket vagy megfelelő tanfolyamokon való részvétellel, vagy egy vízi fuvarozásban tevékenykedő vállalkozásnál szerzett gyakorlati tapasztalat útján, vagy a kettő kombinációjával lehet elsajátítani. A tagállamok mentesíthetik bizonyos oklevelek birtokosait az alól, hogy a mellékletben felsorolt olyan tárgyak ismeretéről tegyenek tanúságot, amelyeket a szóban forgó oklevelek tartalmaznak.

Miután a szóban forgó ismeretek elsajátítása bizonyítást nyert, az első alfejezetben említett hatóság vagy testület kiadja a bizonyítványt.

(3) Egy tagállam – a Bizottsággal folytatott konzultációt követően – mentesítést adhat ennek az irányelvnek az alkalmazása alól olyan fuvarozók részére, akik kizárólag a saját területükön lévő olyan hajózható vízi utakon működnek, amelyek nincsenek kapcsolatban egy másik tagállam vízi úthálózatával. Egy olyan fuvarozási vállalkozásnál szerzett gyakorlati tapasztalat, amely felmentést kapott ezeknek a feltételeknek az alkalmazása alól, nem ad jogosultságot a (2) bekezdésben említett bizonyítványra.

⁽¹⁾ HL L 257., 1968.10.19., 2. o.

4. cikk

(1) A tagállamok meghatározhatják azokat a feltételeket, amelyek alapján, a 3. cikk (1) bekezdése alóli mentesítés révén egy fuvarozási vállalkozó ideiglenesen, maximálisan egy évig működhet, amely időszak különösen indokolt esetekben nem több mint hat hónappal meghosszabbítható a fuvarozói szakmát folytató természetes személy vagy a 3. cikk rendelkezéseinek megfelelő természetes személy halála, illetve fizikai vagy jogi akadályoztatása esetén.

(2) Ugyanakkor a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai állandó engedélyt adhatnak mentesítés révén bizonyos különleges esetekben egy vállalkozás olyan személy által történő működtetésére, aki nem felel meg a 3. cikkben kifejtett szakmai alkalmasság feltételeinek, de legalább hároméves gyakorlati tapasztalattal rendelkezik az érintett vállalkozás mindennapos irányításában.

5. cikk

Azok a természetes személyek, akik igazolják, hogy 1990. július 1-jét megelőzően jogszerűen végeztek egy tagállamban belföldi és nemzetközi vizeken árufuvarozói tevékenységet, a 3. cikk (2) bekezdésében említett bizonyítvány megszerzése céljából mentesülnek annak bizonyítási kötelezettsége alól, hogy megfelelnek az abban meghatározott feltételeknek.

6. cikk

(1) Minden olyan döntést meg kell indokolni, amellyel a tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága az irányelv alapján elfogadott intézkedések értelmében elutasítja a vízi utakon történő árufuvarozói szakmába történő bejutásra irányuló kérelmet.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az hatáskörrel rendelkező hatóságok visszavonják a vízi utakon történő árufuvarozói tevékenység folytatásának engedélyét, ha úgy találják, hogy a 3. cikkben meghatározott feltételek már nem teljesülnek, de adott esetben, elégséges időt hagyhatnak a helyettesítés megszervezésére.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvben említett természetes személyeknek és vállalkozásoknak megfelelő eszközök révén lehetőségük legyen érdekeik megvédésére az (1) és (2) bekezdésben hivatkozott döntések tekintetében.

III. FEJEZET

Az oklevelek, bizonyítványok és a képzés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok kölcsönös elismerése

7. cikk

A tagállamok a 3. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében említett bizonyítványokat, amelyeket egy másik tagállam adott ki, a szakmai alkalmasság elegendő bizonyítékeként ismerik el.

8. cikk

(1) Ha egy tagállam a jó üzleti hírnévvel vagy a csőd elkerülésével kapcsolatos bizonyos kötelezettségeket ró saját állampolgáira, akkor az az állam, – a (2) és (3) bekezdésben foglaltak sérelme nélkül –, a többi tagállam állampolgárai tekintetében elégséges bizonyítékként fogadja el azt a hatósági erkölcsi bizonyítvány, vagy ennek hiányában azzal egyenértékű okiratot, amelyet egy hatáskörrel rendelkező bírósági vagy közigazgatási hatóság a fuvarozó eredeti országában vagy egy megelőző hatóság állított ki, és amelyből kiderül, hogy a feltételek teljesülnek.

(2) Ha egy tagállam a jó üzleti hírnévvel kapcsolatosan bizonyos kötelezettségeket ró saját állampolgáira, de nem igazolható az ilyen irányú kötelezettségek teljesülése az (1) bekezdésben említett okirat segítségével, akkor az a tagállam elégséges bizonyítékként fogad el a többi tagállam állampolgárai tekintetében egy olyan bizonyítványt, amelyet a származási államban egy hatáskörrel rendelkező bírósági vagy közigazgatási hatóság vagy egy korábbi hatóság állított ki, és amely megállapítja, hogy a kérdéses követelmények teljesültek. Az ilyen bizonyítványok olyan meghatározott tényekre vonatkoznak, amelyek a fogadó állam szempontjából lényegesek.

(3) Ha az (1) és (2) bekezdéssel összhangban megkövetelt okmányt a származási állam vagy egy korábbi hatóság nem adta ki, akkor az ilyen okmány helyettesíthető egy eskü alatt tett nyilatkozattal vagy az érintett személynek az hatáskörrel rendelkező bíróság vagy közigazgatási hatóság vagy megfelelő esetben a személy származási vagy az előző tartózkodási államában lévő közjegyző előtt tett ünnepélyes nyilatkozatával; ennek a hatóságnak vagy közjegyzőnek ki kell állítania egy tanúsítványt, amelyben igazolja az eskü alatt vagy ünnepélyesen tett nyilatkozat hitelességét. A fizetésektelenségről szóló nyilatkozatot hasonlóképpen ugyanabban az államban egy illetékes szakmai testület előtt lehet megtenni.

(4) Az (1) és (2) bekezdéssel összhangban kiadott okmányok bemutatásukkor nem lehetnek három hónapnál korábbiak. Ez a feltétel vonatkozik a (3) bekezdéssel összhangban tett nyilatkozatokra is.

9. cikk

(1) Ha egy tagállam a pénzügyi helyzettel kapcsolatosan bizonyos kötelezettségeket ró saját állampolgáira, és ennek tanúsításához bizonyítványra van szükség, akkor az az állam a származási államban vagy az előző tartózkodási államban lévő bank vagy az állam más kijelölt testületei által kiállított megfelelő bizonyítványt egyenértékűnek tekinti azokkal a bizonyítványokkal, amelyeket saját területén adtak ki.

(2) Ha egy tagállam a pénzügyi helyzettel kapcsolatosan bizonyos kötelezettségeket ró saját állampolgáira, de nem igazolható az ilyen irányú kötelezettségek teljesülése az (1) bekezdésben említett okirat segítségével, akkor az a tagállam elégséges bizonyítékként fogad el a többi tagállam állampolgárai tekintetében egy olyan bizonyítványt, amelyet a származási államban egy hatáskörrel rendelkező bírósági vagy közigazgatási hatóság vagy egy korábbi hatóság állított ki, és amely megállapítja, hogy a kérdéses követelmények teljesültek. Az ilyen bizonyítványok azokra a konkrét tényekre vonatkoznak, amelyek a fogadó állam szempontjából lényegesek.

10. cikk

A 7., 8. és 9. cikkek olyan tagállamok állampolgáira is vonatkoznak, akiknek a 1612/68/EGK rendelet értelmében alkalmazott személyként kell dolgozniuk az irányelv 1. cikkében említett tevékenységekben.

Biztosítják, hogy a 3. cikkben említett, alkalmasságra vonatkozó szabvány kívánalmak kezdeti megerősítésére 1990. július 1-je előtt sor kerül.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a legfontosabb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

IV. FEJEZET

Záró rendelkezések*12. cikk*

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

11. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 1988. június 30-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Kelt Brüsszelben, 1987. november 9-én.

a Tanács részéről

az elnök

B. HAAKONSEN

MELLÉKLET

A 3. cikk (2) bekezdésében említett tárgyak felsorolása, amelyekre vonatkozóan bizonyítani kell a szakmai alkalmasságot

A szakmai alkalmasság szempontjából figyelembe veendő ismereteknek legalább az alább felsorolt tárgyakra kell vonatkozniuk. Ez utóbbiakat a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak részletesen kell ismertetnie, meg kell határozni a tárgyakra vonatkozó tananyagának alkalmasnak kell lennie arra, hogy olyan személyek által elsajátítható legyen, akiknek a képzettségi szintje a kötelező iskolai oktatás befejezésének megfelelő.

A. A kizárólag belföldi fuvarozással foglalkozó fuvarozók számára előírt tárgyak**1. Jog**

Polgári jogi és kereskedelmi, társadalmi alapismeretek, valamint adózási törvények, amelyek ismeretére a foglalkozás végzésénél szükség van, különösen az alábbiakra vonatkozóan:

- szerződések általában,
- fuvarozási szerződések, különösen a fuvarozó kötelezettségei (jellege és korlátai),
- gazdasági társaságok,
- üzleti könyvvitel,
- munkavégzésre és a társadalombiztosításra vonatkozó szabályok,
- adózási rendszerek.

2. Egy vállalkozás kereskedelmi és pénzügyi irányítása

- fizetési módok és pénzügyi műveletek,
- költségelszámolás,
- árrendszerek és fuvarozási feltételek,
- kereskedelmi könyvvitel,
- biztosítás,
- számlák,
- fuvarozási ügynökök.

3. Piacra jutás

- a szakma elkezdésére és folytatására vonatkozó rendelkezések,
- hajóbérleti rendszerek,
- fuvarozási okmányok.

4. Műszaki előírások és a működés műszaki szempontjai

- a hajók műszaki jellemzői,
- hajók választéka,
- lajstromozás,
- rakodási idő és álláspénz.

5. Biztonság

- a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási műveletekben meghatározott, vízi fuvarozásra vonatkozó rendelkezések,
- baleset-megelőzés és a baleset bekövetkeztekor teendő intézkedések.

B. A nemzetközi fuvarozással foglalkozó fuvarozók számára előírt tárgyak

- az A. pont alatt felsorolt tárgyak,
- a tagállamok közötti, valamint a Közösség és a nem tagállamok közötti vízi fuvarozásra vonatkozó rendelkezések, amelyek a nemzeti törvényeken, a közösségi szabványokon és a nemzetközi egyezményeken és megállapodásokon alapulnak, különösen a hajóbérlés, az árak és a fuvarozási feltételek vonatkozásában,
- vámgyakorlat és hivatalos eljárások,
- a tagállamok főbb közlekedési rendelkezései.